

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **T. T. N.,** zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 8. 2012, č. j. 78 A 6/2012 – 79,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 8. 2012, č. j. 78 A 6/2012 - 79, a rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 9. 5. 2012, č. j. CPR-13848-21/ČJ-2009-9CPR-V234, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě 8.640 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 2.880 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce T. T. N. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 8. 2012, č. j. 78 A 6/2012 – 79, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2012, č. j. CPR-13848-21/ČJ-2009-9CPR-V234 (dále též „druhostupňové rozhodnutí“), kterým bylo změněno rozhodnutí Policie České republiky, oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, inspektorátu cizinecké policie Chomutov ze dne 5. 9. 2009, č. j. CPUL-1994/ČJ-2009-044061-KOVA (dále také „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že žalobci bylo podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném k 9. 5. 2012 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění s tím, že doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 1 rok. Ve zbylé části bylo odvolání žalobce zamítnuto a výroky II. (stanovení lhůty pro vycestování) a III. (neexistence důvodů znemožňujících vycestování) prvostupňového rozhodnutí byly potvrzeny.

Nyní napadené druhostupňové rozhodnutí bylo vydáno poté, co bylo původní rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2009, č. j. CPR-13848-1/ČJ-2009-9CPR-V234, zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2012, č. j. 9 Ca 383/2009 - 44. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla následně zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2012, č. j. 7 As 62/2012 - 27 (tedy po vydání nyní napadeného druhostupňového rozhodnutí).

Krajský soud k námitce rozporu výroku druhostupňového rozhodnutí s odůvodněním (odkaz na ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o pobytu cizinců) uvedl, že k odstranění této zjevné vady došlo přípustným způsobem – vydáním rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 16. 5. 2012, č. j. MV-40221-6/OAM-2012, přeevidovaným k č. j. MV-71380-3/OAM-2012. Žalovaný odstranil pochybení vytýkaná v předchozím rozsudku Městského soudu v Praze (potažmo rozsudku Nejvyššího správního soudu). Z nesplnění povinnosti zahájit řízení včas nelze dovozovat právo, aby již nebylo řízení zahajováno vůbec, popř. aby bylo zastaveno. Nedůvodné jsou i námitky porušení zásady presumpce neviny sdělením o výsledku kontroly Úřadu práce v Mostě. Rozhodnutí o vině za spáchání přestupku není podmínkou rozhodnutí o správním vyhoštění. Povaha a účel obou řízení jsou rozdílné. Námitka neumožnění nahlédnutí do spisového materiálu v souvislosti s provedenou kontrolou Úřadu práce v Mostě je nedůvodná. Žalobce měl možnost seznámit se s veškerými podkladovými materiály rozhodnými pro vydání prvostupňového rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Soud nezjistil, že by žalobce doložil neumožnění nahlédnutí do spisového materiálu žalovaného. Řízení, které vedl Úřad práce v Mostě, bylo vedeno jiným správním orgánem, a proto žalovaný nemohl seznamovat žalobce s podklady pro řízení Úřadu práce v Mostě. Žalovaný seznámil žalobce s podklady od úřadu práce, které byly jedním z podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí. Výsledek kontroly ze dne 11. 9. 2008 nebyl získán v rozporu s právními předpisy, a proto jej v rámci předmětného správního řízení bylo možno použít. Výrok a odůvodnění druhostupňového rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelné. Žalovaný srozumitelně a určitě uvedl, že se žalobce dopustil konkrétního protiprávního jednání, a to že byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Dohoda o dočasném přidělení zaměstnanců je neplatná, nicméně cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnávání a platné povolení k pobytu nebo je-li držitelem zelené karty. Za

zaměstnávání se přitom považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaným např. společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce pracoval bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Rozhodnutí bylo postaveno na úplně zjištěném, zákonném a přesvědčivém skutkovém stavu věci. Pokud žalobce chtěl vznést jakékoliv námitky či požadoval výslech svědka, mohl to uplatnit v řízení před nalézacím správním orgánem, což neučinil. Požadované výslechy jsou jen účelovou argumentací žalobce. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že výrok druhostupňového rozhodnutí je v rozporu s jeho odůvodněním. Jednání stěžovatele nelze kvalifikovat jako jednání dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o pobytu cizinců, podle kterého lze uložit správní vyhoštění, jestliže cizinec opakovaně úmyslně porušuje právní předpisy nebo maří výkon soudních nebo správních rozhodnutí. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 16. 5. 2012 nejenže není v právní moci, ale bylo navíc doručeno po podání žaloby proti druhostupňovému rozhodnutí. Lze navíc důvodně pochybovat, že bylo skutečně vydáno dne 16. 5. 2012 a ne později. Soud přezkoumává napadené rozhodnutí ke dni jeho vydání, nikoliv ke dni rozhodování soudu. Bylo porušeno i procesní právo stěžovatele nahlížet do spisu, jakož i aktivně se účastnit dokazování. Přes opakované výzvy a námitky mu bylo znemožněno seznámit se s výsledky kontroly, jakož i se způsobem jejího provádění. Již ze samotné skutečnosti, že podklady související s výsledkem kontroly nebyly součástí spisu je nutno dovozovat, že ani správní orgán nemohl znát a posoudit, zda řízení, které předcházelo výsledku kontroly, bylo v souladu s právními předpisy. Druhostupňové rozhodnutí mohlo být v důsledku nezákonného postupu jiného správního orgánu nezákonné. Podkladem měly být přinejmenším kopie protokolu o provedené kontrole Úřadu práce v Mostě. K závěru prostého jakýchkoliv pochybností pak bylo povinností připojit spis vedený úřadem práce. Žalovaný přes předchozí rozsudky Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu opět rozhodl bez toho, aby spisový materiál doplnil. Nerespektoval závazný právní názor Městského soudu v Praze a krajský soud tento postup akceptoval. Argumentace, že se žalovaný pokusil odstranit vytýkaná procesní pochybení, je nepřezkoumatelná, neboť předmětné vady není možno odstranit bez doplnění spisového materiálu. V několika skutkově shodných řízeních Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného zrušil a správní řízení bylo zastaveno (popř. i uděleno povolení k pobytu). Uložení správního vyhoštění stěžovateli je tak v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že napadený rozsudek

krajského soudu a žalobou napadené druhostupňové rozhodnutí žalovaného je třeba zrušit, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Předně však Nejvyšší správní soud podotýká, že se nemohl zabývat námitkou stěžovatele, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor soudu, respektive že argumentace krajského soudu k této otázce je nepřezkoumatelná. Námitka nerespektování závazného právního názoru je nepřípustná, neboť je novým důvodem, který stěžovatel neuplatnil v řízení o žalobě, ačkoliv tak učinit mohl. Na základě zásady *vigilantibus iura scripta sunt* lze proto po stěžovateli spravedlivě žádat, aby nesl nepříznivé následky spojené s neuplatněním uvedeného stížního důvodu již v řízení o žalobě (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, publikován pod č. 1743/2009 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikován pod č. 419/2004 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Při věcném přezkumu napadeného rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval nejprve námitkou nesprávného hodnocení otázky, zda ve správním řízení došlo k procesnímu pochybení spočívajícím v neumožnění nahlédnout do spisu Úřadu práce v Mostě.

Uvedenou otázkou se již v téže věci Nejvyšší správní soud zabýval ve svém rozsudku ze dne 17. 5. 2012, č. j. 7 As 62/2012 - 27. Nezbývá tudíž, než argumentaci obsaženou v tomto rozsudku zopakovat, neboť oproti předchozímu řízení o kasační stížnosti nedošlo ke změně skutkového stavu v tom ohledu, že by byl spisový materiál žalovaného (popř. správního orgánu prvého stupně) jakkoliv doplněn.

V prvé řadě je nutno dát krajskému soudu a žalovanému za pravdu, že nelze bez dalšího považovat za pochybení jednoho správního orgánu jednání jiného správního orgánu v jiné, byť související věci, které tento první správní orgán nemůže nijak ovlivnit. Pokud se tedy stěžovatel domáhal nahlédnutí do správního spisu Úřadu práce v Mostě a tento správní orgán nahlédnutí neumožnil, nelze v tom spatřovat procesní pochybení žalovaného ani správního orgánu prvého stupně, nýbrž jedině samotného Úřadu práce v Mostě.

Výše uvedené na druhou stranu nezbavuje žalovaného a správní orgán prvého stupně povinnosti, aby si opatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí. V žalobě stěžovatel výslovně namítal, že mu bylo znemožněno bránit se proti výsledkům kontroly, případně si ověřit, zda byla provedena v souladu se zákonem. Dodal, že byl odkázán na nepřezkoumatelné závěry Úřadu práce v Mostě, neboť správní orgán nedisponuje kopií spisového materiálu. Tyto námitky je nutno číst ve spojení s odvoláním, o němž bylo rozhodnuto druhostupňovým rozhodnutím. V bodu III. odvolání byla tato námitka jednoznačně formulována tak, že správní orgán měl zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Konkrétně měl zajistit protokol o provedené kontrole tak, aby měl účastník řízení právo se k tomuto protokolu vyjádřit. Jak v odvolání, tak v žalobě tedy stěžovatel brojil proti nedostatečné spisové dokumentaci, tj. proti neúplně zjištěnému skutkovému stavu.

Je nutno souhlasit se stěžovatelem v tom, že správní orgán prvého stupně si měl opatřit dostatek podkladů pro své rozhodnutí, přičemž mezi těmito podklady měla být přinejmenším (v závislosti na obsahu námitek účastníka řízení) kopie protokolu o provedené kontrole ze strany Úřadu práce v Mostě. Jestliže stěžovatel tvrdil, že kontrola nebyla provedena v souladu se zákonem a hodlal za tímto účelem vznést konkrétní námitky, nemohly správní orgány toto tvrzení zcela ignorovat. Aby mohl být učiněn závěr, že o zjištěném skutkovém stavu neexistují důvodné pochybnosti, musely si správní orgány připojit spis Úřadu práce v Mostě (do něhož, jakožto do součásti spisové dokumentace, by musely následně umožnit účastníkovi řízení nahlédnout), nebo alespoň vyžádat kopii protokolu o kontrole, které se stěžovatel dožadoval. Pokud správní orgán vyšel z poznatků zjištěných v rámci kontroly prováděné Úřadem práce v Mostě, měl být stěžovateli v přiměřeném rozsahu umožněn přístup ke spisovému materiálu, který se uvedené kontroly týkal (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2010, č. j. 1 As 70/2010 - 99).

Podkladové materiály shromážděné ve správním spise, který byl žalovaným předložen Nejvyššímu správnímu soudu, nelze považovat za dostatečné. Na základě těchto materiálů stěžovatel nemohl napadat případná pochybení, k nimž dle jeho tvrzení mělo dojít v průběhu kontroly v továrně v Korozlukách. Tyto materiály se totiž průběhu samotné kontroly v zásadě netýkají. Sdělení Úřadu práce v Mostě o výsledku kontroly ze dne 11. 9. 2008, obsažené ve správním spise, pojednává pouze o samotných výsledcích kontroly, nikoliv o její realizaci. Nemůže proto obstát ani argumentace krajského soudu, že stěžovateli bylo umožněno nahlédnout do všech podkladů, kterými žalovaný disponoval.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 5. 2012, č. j. 7 As 62/2012 - 27, konstatoval, že Městský soud v Praze v předchozím soudním řízení (rozsudek ze dne 29. 2. 2012, č. j. 9 Ca 383/2009 - 44) nesprávně vyslovil závěr, že neumožnění nahlédnutí do správního spisu Úřadem práce v Mostě bylo procesním pochybením ze strany správního orgánu prvého stupně. Tento závěr však následně toliko korigoval v tom směru, že pochybením správního orgánu prvého stupně i žalovaného bylo to, že si neopatřili dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, na základě kterých by stěžovatel po nahlédnutí do správního spisu mohl vznést konkrétní námitky proti průběhu kontroly ze strany Úřadu práce v Mostě.

Tento nedostatek nebyl odstraněn ani v novém řízení předcházejícím vydání nyní napadeného druhostupňového rozhodnutí. Žalovaný spisový materiál nijak nedoplnil a vycházel tak opět z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Krajský soud pak pochybil, pokud z tohoto důvodu druhostupňové rozhodnutí nezrušil.

Pokud však stěžovatel poukazoval na další rozhodnutí v obdobných věcech, pak je nutno uvést, že v každém z těchto rozhodnutí bylo nutné posuzovat konkrétní skutkové okolnosti případu, které se mohly lišit (zcela zásadní mohou být zejména rozdíly v obsahu žalobou napadeného rozhodnutí, soudu předloženého spisového materiálu, ale také samotné žaloby, kasační stížnosti apod.). Jak uvedl Ústavní soud například ve svém usnesení ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. II. ÚS 647/10 (dostupné na http://nalus.usoud.cz), rozhodnutí soudu je výsledkem nezávislého soudního rozhodování v konkrétní věci s

přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu; nelze proto požadovat, aby soudy vždy rozhodovaly stejně, byť v odlišných kauzách. Nejvyšší správní soud proto bez dalšího nespatřuje porušení zásady legitimního očekávání stěžovatele v tvrzeném odlišném rozhodování ve skutkově obdobných věcech.

Jelikož Nejvyšší správní soud shledal, že napadený rozsudek i druhostupňové rozhodnutí je potřeba zrušit pro nedostatečně zjištěný skutkový stav (součástí spisového materiálu není přinejmenším protokol o kontrole provedené Úřadem práce v Mostě), nezabýval se již pro nadbytečnost námitkou rozporu výroku druhostupňového rozhodnutí s jeho odůvodněním. Je nutno dát stěžovateli za pravdu, že krajský soud nemohl vycházet z toho, že výrok druhostupňového rozhodnutí byl změněn rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 16. 5. 2012, č. j. MV-40221-6/OAM-2012, přeevidovaným k č. j. MV-71380-3/OAM-2012. Tento závěr je nutno učinit už jen na základě toho, že toto rozhodnutí v době rozhodování krajského soudu nenabylo právní moci. Na tom nemůže změnit nic ani skutečnost, že Ministerstvo vnitra v uvedeném rozhodnutí v souladu s ust. § 99 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) vyslovilo, že účinky jeho rozhodnutí nastanou od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí (tedy žalobou napadeného druhostupňového rozhodnutí), tj. *ex tunc*. Tyto účinky by totiž mohly nastat (byť zpětně) až ve chvíli, kdy by rozhodnutí ministerstva nabylo právní moci. Krajský soud tedy nesprávně přezkoumával druhostupňové rozhodnutí ve znění citovaného rozhodnutí Ministerstva vnitra. V důsledku toho se dopustil dalšího pochybení, když přes žalobní námitku neposoudil, zda zde skutečně existuje rozpor mezi výrokem a odůvodněním druhostupňového rozhodnutí, zda se jedná o vadu, která má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a zda nejde o zjevnou nesprávnost, kterou bylo na místě opravit postupem podle ust. § 70 správního řádu. Za daného stavu by však bylo zcela nadbytečné, aby se krajský soud v dalším řízení s uvedenými skutečnostmi vypořádával. Správní orgány totiž tak jako tak seznaly potřebu změnit znění výroku a krajský soud by navíc bez ohledu na výsledek posouzení uvedených otázek musel přistoupit ke zrušení druhostupňového rozhodnutí již pro nedostatečně zjištěný skutkový stav.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 8. 2012, č. j. 78 A 6/2012 - 79, je opodstatněná a proto napadené rozhodnutí podle ustanovení § 110 odst. 1 věta prvá před středníkem s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku krajského soudu přistoupil Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 9. 5. 2012, č. j. CPR-13848-21/ČJ-2009-9CPR-V234. Podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně

vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel měl v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě i řízení o kasační stížnosti.

V řízení o žalobě představovaly náklady řízení stěžovatele odměnu a náhradu hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za tři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby a účast na jednání dne 6. 8. 2012) v hodnotě 2.100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen: „advokátní tarif“)] celkem částku 6.300 Kč. Náhrada hotových výdajů se pak sestává z paušální částky 900 Kč (3 x 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů a která činí 1.440 Kč. Jelikož má stěžovatel právo na náhradu těchto nákladů proti žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovateli k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 8.640 Kč.

V řízení o kasační stížnosti představovaly náklady řízení stěžovatele odměnu a náhradu hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) částku 2.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů se pak sestává z paušální částky 300 Kč (ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, která činí 480 Kč. Jelikož má stěžovatel právo na náhradu těchto nákladů proti žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovateli k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2.880 Kč.

Při jednání před krajským soudem dne 6. 8. 2012 zástupce stěžovatele sice uplatnil také nárok na náhradu cestovného za cestu z Prahy do Ústí nad Labem a zpět s tím, že konkrétní výši vyčíslí do 3 dnů od jednání. Výši cestovného však v rozporu se svým tvrzením neupřesnil (a nedoložil). Náhradu cestovného neuplatnil ani poté, co byl vyzván Nejvyšším správním soudem k vyčíslení a doložení nákladů řízení stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto stěžovateli nepřiznal náhradu těchto nákladů řízení.

O návrhu stěžovatele (podaného prostřednictvím jeho zástupce) na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť rozhodl ve věci samé bez většího prodlení. Navíc nebyla ke kasační stížnosti ani k návrhu připojena plná moc udělená zástupci stěžovatele. Po většinu řízení (až do odstranění této vady spolu s doplněním kasační stížnosti) tudíž ani nebylo postaveno najisto, zda byl návrh podán osobou k tomu oprávněnou. A nakonec stěžovatel ve svém návrhu uvedl, že obratem doloží tvrzené skutečnosti listinami, což však neučinil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu